DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

16. juli 2009 *

I sag C-254/08,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Tribunale amministrativo regionale della Campania (Italien) ved afgørelse af 19. marts 2008, indgået til Domstolen den 16. juni 2008, i sagen:

Futura Immobiliare srl Hotel Futura,

Meeting Hotel,

Hotel Blanc,

Hotel Clyton,

Business srl

* Processprog: italiensk.

mod

Comune di Casoria,

procesdeltager:

Azienda Speciale Igiene Ambientale (ASIA) SpA,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne J.-C. Bonichot, K. Schiemann, P. Kūris og C. Toader (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: R. Grass,

I - 7012

efter at der er afgivet indlæg af:

— Comune di Casoria ved avvocato M. Spagna

— den italienske regering ved I. Bruni, som befuldmægtiget, bistået af avvocatessa dello Stato M. Russo

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Recchia og J.-B. Laignelot, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 23. april 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 15, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/12/EF af 5. april 2006 om affald (EUT L 114, s. 9) og særligt om princippet om, at forureneren betaler.

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem hotelvirksomhederne Futura Immobiliare srl Hotel Futura, Meeting Hotel, Hotel Blanc, Hotel Clyton og Business srl (herefter samlet »Futura Immobiliare m.fl.«) i Casoria kommune vedrørende fastsættelsen af satserne for den afgift på bortskaffelse af dagrenovation i fast form (herefter »afgift på affald«), som disse selskaber skulle erlægge for årene 2006 og 2007.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Første, sjette og fjortende betragtning til direktiv 2006/12 er affattet som følger:

»1) Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald [EFT L 194, s. 39] er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder […]. Direktivet bør af hensyn til en klar og rationel lovgivning kodificeres.

[…]

6) For at nå et højt miljøbeskyttelsesniveau er det nødvendigt, at medlemsstaterne ikke blot sørger for bortskaffelse og nyttiggørelse af affald, men at de også træffer

foranstaltninger til begrænsning af affaldsproduktionen især ved at fremme renere teknologier og produkter, der kan genvindes og genbruges under hensyn til eksisterende og potentielle muligheder på markedet for nyttiggjort affald.

[…]

14) Den del af omkostningerne, som ikke dækkes gennem nyttiggørelsen af affaldet, bør bæres i henhold til princippet »forureneren betaler«.«

4 Artikel 1, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/12 bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[…]

c) »indehaver«: producenten af affaldet, eller den fysiske eller juridiske person, som er i besiddelse af det.«

5 Direktivets artikel 8 bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for, at enhver indehaver af affald:

a) enten overlader dette til en privat eller offentlig indsamler eller til en virksomhed, som varetager bortskaffelsen eller nyttiggørelsen af affald som nævnt i bilag II A eller II B eller

b) selv sørger for dets nyttiggørelse eller bortskaffelse under iagttagelse af bestemmelserne i dette direktiv.«

6 Samme direktivs artikel 15 er affattet som følger:

»I henhold til princippet om, at forureneren betaler, skal omkostningerne ved bortskaffelsen af affaldet afholdes:

a) af den indehaver, der overlader affald til en indsamler eller til en virksomhed som omhandlet i artikel 9 og/eller

b) af de tidligere indehavere eller producenten af det produkt, som affaldet hidrører fra.«

7 Artikel 20 i direktiv 2006/12 bestemmer:

»Direktiv 75/442/EØF ophæves, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag III, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af retsakterne. Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag IV.«

8 Bilag III, del B, til direktiv 2006/12 angiver den 17. juli 1977 som fristen for gennemførelse af direktiv 75/442.

Nationale bestemmelser

9 Lovdekret nr. 507 af 15. november 1993 om ændring og harmonisering af lokale skatter på reklame og afgifter for offentlig opklæbning, gebyr for benyttelse af kommunernes og provinsernes offentlige områder og zoner samt afgift på bortskaffelse af dagrenovation i fast form i henhold til artikel 4 i lov nr. 421 af 23. oktober 1992 om omstrukturering af lokal myndighedsopkrævning (almindeligt tillæg til GURI nr. 108 af 9.12.1993, herefter »dekret nr. 507/1993«) indførte i kapitel III en afgift på affald.

10 Artikel 58, stk. 1, i dekret nr. 507/1993 bestemmer:

»For den tjenesteydelse, der består i bortskaffelse af dagrenovation i fast form, og som sker gennem en monopolordning i byområder, landsbyer, bebyggelser, og som eventuelt udstrækkes til områder med lav befolkningstæthed, skal kommunerne indføre en årlig afgift [på affald], der reguleres ved passende regulativer, og som skal opkræves efter en afgiftssats, der iagttager de forskrifter og kriterier, der er anført i følgende bestemmelser.«

11 Artikel 62, stk. 1 og 4, i dekret nr. 507/1993 med overskriften »Betingelser for opkrævning af afgift [på affald] samt undtagelser« bestemmer:

»1. Afgiften [på affald] opkræves hos dem, der benytter eller besidder lokaler og ubebyggede arealer, uanset anvendelse, med undtagelse af andre arealer end grønne arealer, som tilhører eller er tilknyttet boligbyggeri, og som ligger inden for den kommunale zone, hvori denne tjenesteydelse indføres og iværksættes eller i det mindste løbende udbydes […].

[…]

4. I bygninger til beboelsesformål, hvori der udøves en økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, kan regulativet bestemme, at afgiften [på affald] beregnes på grundlag af satser, der er fastsat for den pågældende aktivitet, og at den er proportional med det areal, som anvendes til den pågældende aktivitet.«

12 Ifølge artikel 65 i dekret nr. 507/1993 med overskriften »Proportionalitet og takster« kan afgiften [på affald] være proportional med eller beregnes på grundlag af den sædvanlige mængde eller sædvanlige beskaffenhed af dagrenovation i fast form fra husholdninger pr. afgiftsbelagt arealenhed, som frembringes i lokaler og på arealer til den brug, som de er bestemt for, og på grundlag af omkostningerne til bortskaffelse. I henhold til artiklens stk. 2 påhviler det desuden kommunerne for hver kategori eller ensartet underkategori og på grundlag af den omkostningsdækning, der gælder inden for lovens rammer, at fastsætte taksterne ved at multiplicere de omkostninger til bortskaffelse pr. afgiftsmæssig kontrolleret arealenhed, som forventes i det følgende år, med en eller flere koefficienter for mængden eller beskaffenheden af affaldet.

13 Artikel 68 i dekret nr. 507/1993 med overskriften »Regler« er affattet som følger:

»1. Ved opkrævning af afgiften [på affald] er kommunerne forpligtet til at vedtage et passende regulativ, der skal indeholde:

a) klassifikation af de kategorier og eventuelle underkategorier af lokaler og arealer, som har samme affaldsproduktionspotentiale, og som undergives samme afgiftssats

[…]

2. Med henblik på en sammenlignende fastsættelse af afgiftssatserne skal kategorierne og de eventuelle underkategorier så vidt muligt fastlægges under hensyntagen til følgende aktivitets- eller brugergrupper:

[…]

c) lokaler og arealer, der anvendes til beboelse i grupper eller af personer, der bor sammen, hotelvirksomheder

[…]«.

14 Artikel 69, stk. 1 og 2, i dekret nr. 507/1993 bestemmer:

»1. Kommunerne fastlægger på grundlag af klassificeringen og de progressive kriterier, som er fastsat i regulativet, senest den 31. oktober afgiftssatser pr. arealenhed for de lokaler og arealer, der opregnes i de forskellige kategorier og underkategorier, som finder anvendelse det følgende år. I mangel af afgørelse inden for den ovennævnte frist anses de afgiftssatser, der er vedtaget for det løbende år, for forlænget til at gælde for det følgende år.

2. Med henblik på adgang til prøvelse af afgørelsens lovlighed skal afgørelsen angive grundene til forskellene i afgiftssatserne, de sammenfattende og forventede oplysninger vedrørende ydelsens omkostninger inddelt efter deres økonomiske klassifikation samt de oplysninger og omstændigheder, der har ført til en forøgelse af den obligatoriske minimumsdækning af omkostningerne […]«

15 Lovdekret nr. 22 af 5. februar 1997 om gennemførelse af direktiv 91/156/EØF om affald, direktiv 91/689/EØF om farligt affald og direktiv 94/62/EF om emballage og

emballageaffald (almindeligt tillæg til GURI nr. 33 af 15.2.1997, herefter »lovdekret nr. 22/1997«) foreskriver ophævelse af afgiften på affald og indfører en gebyrordning.

16 Ifølge de oplysninger, som den forelæggende ret har givet, omfatter dette gebyr en fast del, der skal dække de væsentligste udgifter til tjenesteydelsen vedrørende håndtering af affaldet, og som fastsættes på grundlag af de bygningsarealer, der benyttes eller indehaves. Det består ligeledes af en variabel del, der beregnes på grundlag af den affaldsmængde, der rent faktisk overlades til indsamling.

17 Lovdekret nr. 22/1997 blev ophævet ved artikel 264 i lovdekret nr. 152 af 3. april 2006 om miljøretlige regler (almindeligt tillæg til GURI nr. 96 af 14.4.2006). Den ved dette dekret indførte ordning er i høj grad inspireret af ordningen i lovdekret nr. 22/1997.

18 Ifølge den forelæggende rets oplysninger er der endnu ikke sket fuldstændig gennemførelse af gebyrordningen i lovdekret nr. 152 af 3. april 2006, hvorefter den afgift på affald, der er fastsat i dekret nr. 507/1993, følgelig fortsat er anvendelig for årene 2006 og 2007 i Casoria kommune.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

19 Futura Immobiliare m.fl. er en række hoteller i Casoria kommune. Hotelvirksomhederne skal herved svare en afgift på affald. Hotellerne rammes imidlertid hårdere af denne afgift end de borgere, der besidder lokaler til beboelsesformål.

20 Da Futura Immobiliare srl Hotel Futura fandt, at denne forskelsbehandling ikke var lovlig, anlagde hotelvirksomheden sag med påstand om annullation dels af Commissione straordinarias afgørelse af 25. maj 2006 om fastsættelse af affaldsafgift for 2006, dels af en afgørelse truffet af Giunta municipale (byrådet) i Casoria den 15. marts 2005 samt andre dermed forbundne retsakter.

21 Futura Immobiliare m.fl. anlagde ligeledes sag med påstand om annullation af to andre afgørelser truffet af Commissione straordinaria den 4. april 2007 om henholdsvis vedtagelse af regulativet om anvendelse af affaldsafgift og fastsættelse af omkostnings- og afgiftssatser for regnskabsåret 2007 samt af alle dermed forbundne retsakter.

22 Tribunale amministrativo regionale della Campania, som sagerne var blevet indbragt for, traf afgørelse om at forene sagerne.

23 I forbindelse med sagerne til prøvelse af de nævnte retsakter og afgørelser har Futura Immobiliare m.fl. bl.a. gjort gældende, at den affaldsafgiftssats, som er fastsat for hoteller, er uforholdsmæssig i forhold til den takst, som er fastsat for husholdninger, og at den i realiteten er baseret på indtjeningskapaciteten snarere end på affaldsproduktionskapaciteten. Ifølge hotellerne tager afgiftssatsen ikke hensyn til belægningsprocenten eller eventuelle forhåndenværende restaurationsvirksomheder, der generelt frembringer mere affald, og ej heller til sæsonvariationer eller til de arealer, der anvendes til tjenesteydelser og derfor er ubeboede.

24 Selv om satserne for hoteller og for private husholdninger anses for sammenlignelige, når der henses til deres respektive affaldsproduktion, blev der i de anfægtede retsakter og afgørelser fastsat en sats, der for hotelvirksomheder var otte til ni gange højere. Desuden henviser den afgiftssats, der blev lagt til grund, på ingen måde hverken til den

anvendte metode eller til oplysningerne om den sædvanlige gennemsnitlige mængde og karakteren af det affald, der fremkommer for hver arealenhed i forhold til de pågældende lokalers anvendelse.

25 Da Tribunale amministrativo finder, at de anvendelige nationale bestemmelser forekommer at være uforenelige med fællesskabsretten, har den besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er de nationale bestemmelser i artikel 58 ff. i lovdekret nr. 507 af 1993 og de overgangsbestemmelser, der har forlænget den tidsmæssige gyldighed heraf […], hvorved man opretholder en ordning med opkrævning af afgifter med henblik på at dække omkostningerne ved affaldsbortskaffelse, og hvorved man udsætter indførelsen af en gebyrordning, i medfør af hvilken omkostningerne ved disse ydelser bæres af dem, der producerer og afleverer affaldet, forenelige med artikel 15 i direktiv [2006/12] og det deri fastsatte princip om, at forureneren betaler?«

Om formaliteten med hensyn til anmodningen om præjudiciel afgørelse

Indlæg for Domstolen

26 Casoria Kommune har i det væsentlige gjort gældende, at anmodningen om præjudiciel afgørelse skal afvises, for så vidt som den vedrører direktiv 2006/12, hvis gennemførelsesfrist endnu ikke er udløbet, og at denne fællesskabsretsakt som et direktiv ikke er direkte anvendelig i den italienske retsorden.

27 Den italienske regering er af den opfattelse, at den pågældende anmodning skal afvises, for så vidt som Domstolen for at kunne give en besvarelse må udtale sig om den nationale lovgivnings forenelighed med fællesskabsretten. Regeringen finder desuden, at den forelæggende ret ikke på tilstrækkelig vis har redegjort for de faktiske og retlige omstændigheder, der gør det muligt for Domstolen at give den en brugbar besvarelse.

Domstolens bemærkninger

28 Hvad for det første angår den italienske regerings argumentation bemærkes, at selv om Domstolen under en sag om en præjudiciel forelæggelse ikke er kompetent til at træffe afgørelse om en national foranstaltnings forenelighed med fællesskabsretten, er den dog beføjet til at forsyne den nationale ret med alle under fællesskabsretten henhørende fortolkningsbidrag, som gør det muligt for denne ret at vurdere spørgsmålet om forenelighed med henblik på at afgøre den indbragte sag (dom af 22.5.2008, sag C-439/06, citiworks, Sml. I, s. 3913, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

29 Det følger desuden af fast retspraksis, at for at opnå en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er det påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer det faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (dom af 10.3.2009, sag C-345/06, Heinrich, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

30 I den foreliggende sag finder Domstolen imidlertid, at den er blevet tilstrækkeligt oplyst af den forelæggende rets oplysninger, både vedrørende de faktiske omstændigheder og vedrørende de retlige omstændigheder, som kendetegner tvisten i hovedsagen.

31 Hvad for det andet angår Casoria kommunes argumentation bemærkes, som det fremgår af første betragtning til direktiv 2006/12, at direktivet af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificerer direktiv 75/442, hvis gennemførelsesfrist udløb den 17. juli 1977.

32 Som generaladvokaten har anført i punkt 22 i forslaget til afgørelse, fremgår det imidlertid klart af artikel 20 i direktiv 2006/12, sammenholdt med direktivets bilag III, del B, at ophævelsen af direktiv 75/442 på datoen for ikrafttrædelsen af direktiv 2006/12 ikke berører medlemsstaternes forpligtelser vedrørende fristen for gennemførelse i national lovgivning af det således ophævede direktiv.

33 Eftersom artikel 15 i direktiv 2006/12 i det væsentlige er formuleret som artikel 11 i direktiv 75/442, bevirker ikrafttrædelsen af direktiv 2006/12 ikke, at medlemsstaterne gives en ny frist for gennemførelse af artikel 15.

34 Desuden og i modsætning til, hvad Casoria kommune har gjort gældende, har Domstolen i henhold til artikel 234 EF kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkning af retsakter, der er vedtaget af Det Europæiske Fællesskabs institutioner, uanset om disse retsakter gælder umiddelbart (jf. i denne retning dom af 20.5.1976, sag 111/75, Mazzalai, Sml. s. 657, præmis 7, og af 10.7.1997, sag C-261/95, Palmisani, Sml. I, s. 4025, præmis 21).

35 På denne baggrund skal det spørgsmål, som Tribunale amministrativo regionale della Campania har forelagt, besvares.

Om det præjudicielle spørgsmål

36 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 15, litra a), i direktiv 2006/12 skal fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser, der med henblik på finansiering af en ordning med håndtering og bortskaffelse af dagrenovation foreskriver en afgift, der beregnes på grundlag af et skøn over den affaldsmængde, der frembringes af brugerne af ordningen, og ikke på grundlag af den affaldsmængde, som disse rent faktisk frembringer og overlader til indsamling.

37 Retten er navnlig i tvivl om, hvorvidt bestemmelsen skal fortolkes således, at de omkostninger, som »indehaveren« af affaldet, der overlader dette til indsamling med henblik på bortskaffelse deraf, skal bære, skal være proportionelle med den affaldsmængde, der rent faktisk overlades.

Indlæg for Domstolen

38 Casoria kommune og den italienske regering er af den opfattelse, at medlemsstaterne råder over et vidt skøn ved gennemførelsen af princippet om, at forureneren betaler, og dette gælder så meget desto mere, når der er tale om gennemførelse af en direktivbestemmelse, i det foreliggende tilfælde artikel 15 i direktiv 2006/12. I den forbindelse har regeringen opfordret Domstolen til at indrømme medlemsstaterne det samme skøn som det, der blev indrømmet fællesskabsinstitutionerne ved fortolkningen af EF-traktatens artikel 130 R (efter ændring nu artikel 174 EF), i dom af 14. juli 1998, Safety Hi-Tech (sag C-284/95, Sml. I, s. 4301).

39 Under alle omstændigheder er den pågældende regering af den opfattelse, at det italienske afgiftssystem fuldt ud er foreneligt med princippet om, at forureneren betaler, idet udgifterne til håndtering og bortskaffelse af affald bæres af dem, der kan påvirke frembringelsen. Desuden er de parametre, der anvendes ved beregningen af den

pågældende afgift, såsom produktionskapaciteten for de forskellige kategorier af brugere eller arten af det producerede affald, relevante.

40 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har anført, at direktiv 2006/12 ikke definerer de betingelser, hvorunder medlemsstaterne skal indrette deres ordning for påvisning af omkostninger vedrørende indsamling og bortskaffelse af dagrenovation, og at de i den forbindelse har kompetence til at bestemme form og midler for at nå målet om, at de, der frembringer affaldet, skal bære omkostningerne.

41 Under henvisning til Kommissionens meddelelse til Rådet om pålægning af omkostninger og de offentlige myndigheders indgriben på miljøområdet — principper og gennemførelsesbestemmelser, der er et bilag til Rådets henstilling 75/436/Euratom, EKSF, EØF af 3. marts 1975 om pålægning af omkostninger og de offentlige myndigheders indgriben på miljøområdet (EFT L 194, s. 1), finder Kommissionen, at der i medlemsstaternes lovgivning særligt skal foreligge en overensstemmelse mellem de producerede affaldsmængder og det beløb, der skal betales for bortskaffelse af disse mængder.

42 Særligt kan de nationale lovgivninger indføre et system, der identificerer særlige kategorier af brugere og affaldsproducenter med henblik på at pålægge disse en afgift, der beregnes efter et skøn over de affaldsmængder, som disse kategorier producerer. Artikel 15 i direktiv 2006/12 stiller således ikke krav om, at afgiften beregnes på grundlag af den affaldsmængde, som hver enkelt bruger producerer. Sådanne nationale lovgivninger må ifølge Kommissionen imidlertid ikke have til følge, at visse kategorier af affaldsproducenter udelukkes fra at bære omkostningerne.

Domstolens svar

43 I henhold til artikel 8 i direktiv 2006/12 er enhver »indehaver af affald« forpligtet til enten at overlade dette til en privat eller offentlig indsamler eller til en virksomhed, som varetager bortskaffelsen eller nyttiggørelsen af affald som nævnt i bilag II A eller II B til dette direktiv eller til selv at sørge for dets nyttiggørelse eller bortskaffelse under iagttagelse af bestemmelserne i dette direktiv.

44 I en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor indehavere af affald overlader dette til en indsamler, bestemmer artikel 15, litra a), i direktiv 2006/12, at omkostningerne ved bortskaffelsen af affald i overensstemmelse med princippet om, at forureneren betaler, afholdes af indehaverne.

45 Den økonomiske forpligtelse, der påhviler indehaverne, skyldes, at de har medvirket til frembringelsen af det pågældende affald (jf. dom af 24.6.2008, sag C-188/07, Commune de Mesquer, Sml. I, s. 4501, præmis 77).

46 Hvad angår finansieringen af udgifterne til håndtering og bortskaffelse af dagrenovation, for så vidt som der er tale om en ydelse, der leveres på et kollektivt grundlag til alle »indehavere«, er medlemsstaterne i henhold til artikel 15, litra a), i direktiv 2006/12 forpligtet til at sikre sig, at i princippet samtlige brugere af denne ydelse i deres egenskab af »indehavere« i henhold til direktivets artikel 1 kollektivt afholder de samlede omkostninger ved bortskaffelsen af det pågældende affald.

47 Selv om de medlemsstater, som er adressater for direktiv 2006/12, er forpligtet til at nå dette resultat hvad angår det økonomiske ansvar for de omkostninger, som er forbundet med bortskaffelse af affald, har de imidlertid i henhold til artikel 249 EF kompetence til at bestemme form og midler for at nå dette resultat (jf. Commune de Mesquer-dommen, præmis 80).

48 Som Kommissionen med rette har bemærket, er der på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin ikke vedtaget regler i henhold til artikel 175 EF, som pålægger medlemsstaterne at anvende en præcis metode vedrørende finansieringen af udgifterne til bortskaffelse af dagrenovation, således at denne finansiering efter den pågældende medlemsstats valg kan sikres gennem afgifter, gebyrer eller enhver anden form for opkrævning.

49 Det skal imidlertid for det første, som også generaladvokaten har bemærket i punkt 40 i forslaget til afgørelse, påpeges, at det ofte er vanskeligt og endog byrdefuldt at fastlægge den nøjagtige mængde af dagrenovation, der overlades til indsamling af hver enkelt »indehaver«.

50 På denne baggrund kan anvendelsen af kriterier, der er baseret dels på »indehavernes« produktionskapacitet, beregnet på grundlag af arealet af de ejendomme, der bebos, samt anvendelsen af disse, og/eller dels på arten af det frembragte affald, give mulighed for at beregne omkostningerne til bortskaffelse af affald og at fordele dem blandt de forskellige »indehavere«, eftersom disse to parametre er egnede til direkte at påvirke omkostningernes størrelse.

51 Set fra dette synspunkt kan nationale bestemmelser, der med henblik på finansiering af håndtering og bortskaffelse af dagrenovation foreskriver en afgift, der beregnes på grundlag af et skøn over den frembragte affaldsmængde og ikke på grundlag af den affaldsmængde, der faktisk frembringes og overlades til indsamling, ikke på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin anses for at være i strid med artikel 15, litra a), i direktiv 2006/12.

52 For det andet er princippet om, at forureneren betaler, ikke til hinder for, at medlemsstaterne i forhold til kategorier af brugere, der fastsættes efter deres respektive kapacitet til at frembringe dagrenovation, tilpasser hver enkelt kategoris bidrag til de samlede udgifter, som er nødvendige for at finansiere systemet for håndtering og bortskaffelse af dagrenovation.

53 Hvad angår hovedsagen fremgår det for så vidt angår beregningen af afgift på affald, at hotellerne udgør en kategori af »indehavere«, og at de ifølge Futura Immobiliare m.fl. bliver behandlet mindre gunstigt end borgere.

54 Det må i den forbindelse fastslås, at ved beregningen af en afgift på bortskaffelse af affald kan en afgiftsmæssig differentiering mellem kategorier af brugere af indsamlings- og bortskaffelsesordningen vedrørende dagrenovation i lighed med den, der foretages ved de nationale bestemmelser i hovedsagen mellem hotelvirksomheder og borgere, og som bygger på objektive kriterier, der har en direkte forbindelse til udgifterne forbundet med ordningen, såsom affaldsproduktionskapaciteten eller karakteren af det frembragte affald, vise sig at være egnet til at nå målet om ordningens finansiering.

55 Selv om den således foretagne afgiftsmæssige differentiering ikke må gå videre end hvad der er nødvendigt for at nå dette finansieringsmål, skal det imidlertid understreges, at de nationale myndigheder på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin råder over et vidt skøn for så vidt angår fastsættelsen af beregningsmetoden for en sådan afgift.

56 Det påhviler således den forelæggende ret på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, som den har fået forelagt, at efterprøve, om den i hovedsagen omhandlede afgift på affald fører til, at visse »indehavere«, i det foreliggende tilfælde hotelvirksomheder, pålægges udgifter, der er klart uforholdsmæssige i forhold til de affaldsmængder eller til karakteren af det affald, som disse kan frembringe.

57 På baggrund af det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 15, litra a), i direktiv 2006/12 skal fortolkes således, at den ikke på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin er til hinder for nationale bestemmelser, der med henblik på finansiering af en ordning med håndtering og bortskaffelse af dagrenovation foreskriver en afgift, der beregnes på grundlag af et skøn over den affaldsmængde, der frembringes af brugerne af ordningen, og ikke på grundlag af den affaldsmængde, som disse rent faktisk frembringer og overlader til indsamling. Det påhviler imidlertid den forelæggende ret på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, som den har

fået forelagt, at efterprøve, om den i hovedsagen omhandlede afgift på affald fører til, at visse »indehavere«, i det foreliggende tilfælde hotelvirksomheder, pålægges udgifter, der er klart uforholdsmæssige i forhold til de affaldsmængder eller til karakteren af det affald, som disse kan frembringe.

Sagens omkostninger

58 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 15, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/12/EF om affald skal fortolkes således, at den ikke på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin er til hinder for nationale bestemmelser, der med henblik på finansiering af en ordning med håndtering og bortskaffelse af dagrenovation foreskriver en afgift, der beregnes på grundlag af et skøn over den affaldsmængde, der frembringes af brugerne af ordningen, og ikke på grundlag af den affaldsmængde, som disse rent faktisk frembringer og overlader til indsamling.

Det påhviler imidlertid den forelæggende ret på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, som den har fået forelagt, at efterprøve, om den i hovedsagen omhandlede afgift på bortskaffelse af dagrenovation i fast form fører til, at visse

»indehavere«, i det foreliggende tilfælde hotelvirksomheder, pålægges udgifter, der er klart uforholdsmæssige i forhold til de affaldsmængder eller til karakteren af det affald, som disse kan frembringe.

Underskrifter